

Mand, som har været Stationsforstander og fremdeles er stærkt knyttet til denne Gerning, har lagt en ganske overordentlig Nidkærlighed for Dagen. Det er ogsaa gaaet udmærket, vi have været fri for de store Jernbaneulykker, som ellers en saadan Tilstand næsten med Nødvendighed vilde fremkalde; men hvem af os turde i Virkeligheden, naar man først er klar over, at Tilstauden er en saadan, fremdeles paatage sig Ansvaret for en saadan Tilstands Fortsættelse? Jeg hører i alt Fald ikke til de Rigsdagsmænds Tal, der turde gøre det.

Dette er Hovedpunktet. Men ved Siden af det er der en Mængde andre Vanskeligheder, Misligheder, Besværligheder ved den nuværende Personbanegaards uheldige Anlægsforhold, som hver for sig ikke gør Tilstanden umulig, men tilsammen tagne vistnok ere tilstrækkelige til at nødvendiggøre Gennemførelsen af et nyt Projekt. Klampenborgstationen har kun et eneste Perronspor, hvorfor det maa ordnes saaledes, at Togene køre til København og straks tilbage igen. Dette har forskellige Misligheder, som jeg ikke skal komme ind paa, navnlig den, at Trafikken, som jo er voldsom stærk om Søndagen — jeg haaber, at adskillige af de ærede Medlemmer, maaske de alle, have lagt Mærke til, hvor stærk den er en Sommersøndag — alligevel ikke kan føres ud over en vis Grænse, fordi der maa være en Tid for Togenes Ankomst og Afgang. Rangerforholdene ere, som jeg maaske sagde før, blevne en Smule bedre, ved at vi ere blevne fri for Rangeringen af Godstogene, men Rangerforholdene have altid været meget upraktisk indrettede paa Banegaarden, idet Rangeringen foregaar paa selve Banen, paa den smalle Strækning mellem Søerne og saaledes, at Rangere-sporene komme til at overskære Togsporene, og Rangertogene enten komme til at gaa ad samme Spor som selve Togene eller komme til at gaa imod dem paa en meget uheldig Maade, og da samtidig Lokomotivremisen ligger overordentlig uheldig, kommer det, hver Gang et Lokomotiv skal føres ud og omarrangeres, til paa ny at sinke og genere den øvrige Rangering. Naar man taler, som man har talt i forrige Rigsdagssamling, og som der ogsaa blev talt i Landstinget under Forhandlingen om Statsbanernes Organisationslov, om den Ødselhed, der udvises ved Statsbanernes Udgifter, og om Muligheden af at bringe Udgifterne ned, tror jeg, at det er saadanne Forhold, man maa have Op-

mærksomheden henvendt paa som denne upraktiske forældede Ordning, der ikke muliggør den stærkeste Udnyttning af den Arbejdskraft, der staar til Raadighed, men som nødvendiggør Overarbejde, Arbejde ud over den normale Arbejdstid og Helligdagsarbejde i et ganske urimeligt Omfang. Det er maaske disse Forhold, som mest bidrage til, at Statsbanernes Udgifter gaa saa urimeligt i Vejret. Jeg har i denne Sammenhæng kun berørt Forholdene paa Banegaarden. Jeg forbeholder mig at komme tilbage til et andet fra et særlig københavnsk Stade vigtigere Synspunkt, nemlig den Hindring, som ikke Personbanegaardsforholdene, men Baneliniernes Beskaffenhed lægge i Vejen for den københavnske og frederiksbergske Trafik. Det skal jeg om et Øjeblik komme til. Jeg vil altsaa sige, at de Grunde, som nu ere nævnte, have været bestemmende for Lovgivningsmagten til at tage sig af denne Sag og for Regeringen til at fremsætte Forslag derom, altsaa til at mene, at det Tidspunkt var kommet, hvor man ikke kunde lade Forholdene ligge, som de nu ligge. Jeg skal endnu kun pege paa det Forhold, at Lovgivningsmagten og, jeg vil særlig sige, den finanslovbevilgende Myndighed har jo været saare klar paa disse Forhold. Hvert Aar eller hvert andet eller dog i alt Fald hvert tredje kommer der et Beløb ind paa Finansloven til Forbedring af Forholdene her i København, et Aar 60,000, et andet 100,000, et tredje 200,000 Kr. Jeg har ikke haft Tid til at foretage en Sammenlægning, men lægge de Beløb sammen, som i Aarenes Løb ere anvendte til at øse i dette Danaidernes Kar, som det er at forbedre Forholdene paa den nuværende Personbanegaards Terrain, vil man komme til det Resultat, at man, hvis man havde gennemført et Forslag som dette for en halv Snes Aar siden, havde haft en stor Del af Udgifterne ind igen, og dette vil blive ved i Fremtiden, hvis vi ikke gaa til dette Forslag, men vedblive at lappe i det smaa paa det bestaaende.

Det Standpunkt, som jeg har antydnet i de Bemærkninger, jeg nu sidst har fremsat, er Venstres, det nuværende Folketingsflertals. Da det nuværende Folketingsflertals Medlemmer i 1894 vare med til at udskyde Spørgsmaalet om en ny Personbanegaard i København af Minister Ingerslevs Forslag, var det ikke i den Tanke, at alt paa Personbanegaarden i København var saa godt, som det burde være, men det var ud fra en meget alvor-